

Les 14 estacions del Via Crucis ens permeten acompanyar a Jesús durant la seva Passió i Mort. Les processons de Setmana Santa són com un monumental Via Crucis itinerant. Es poden contemplar com un espectador o implicar-se com Simó de Cirene. Qui descobreix l'amor de Jesús canvia la seva vida: és feliç i fa feliços els altres. Contemplem, per exemple, la 5a estació.

V estació: EL CIRINEU AJUDA A PORTAR LA CREU DE JESÚS

Jesús no pot amb la seva ànima, ni amb el seu cos, ni amb la Creu, és evident. Fins i tot els bèsties dels soldats se n'adonen. No és que els importi, però tenen pressa per acabar. A més han rebut una ordre -és l'únic que saben fer- i Jesús ha de morir crucificat, no abans. L'esgotament físic del Senyor per als soldats és només un problema, una complicació. Com a professionals d'aquest tipus d'execució -per a ells Jesús és un cas més- veuen clar que el reu no arribarà al patíbul. Els sorprèn la fortalesa del Senyor: porta gairebé un dia sense menjar ni beure, l'han flagel·lat durament i porta clavada al cap una corona d'espines; han vist morir a altres per molt menys. És gent acostumada a prendre decisions ràpides. Improvisen una solució sobre la marxa.

Simó de Cirene no sap què passa, es troba fora de context: enmig d'una gentada, crits i soldats. L'obliguen a portar la Creu de Jesús. Al principi el confon amb un delinqüent, com els altres dos que han d'ajusticiar. Aviat, però, se n'adona de que és Jesús, el famós Profeta, que des de fa tres anys realitza prodigis i predica una doctrina de bondat per a tothom. Simó no entén res: no participa de la ràbia enfurismada de la xusma i sent pena per Jesús, com la sentiria per qualsevol home. Simó és un home de bon cor; per això Jesús va voler comptar amb ell. Aquest encontre no va ser casual.

El que comença sent un embolic, un canvi de plans, un servei de mal grat a Jesús, acaba convertint-se en una font d'amistat molt íntima. Canvia la seva vida i la de la seva família. Simó és un home de sentiments nobles: sent pena per Jesús, decideix ajudar-lo sincerament, intenta facilitar-li al màxim aquest últim tram..., està ben disposat per a omplir-se de caritat. Les persones nobles estan molt a prop de trobar-se amb Déu. Quan menys ho esperen -fins i tot a la creu, en la contrarietat o en el sofriment- descobreixen a Déu.

Déu ens parla sempre, fins que ens decidim a escoltar-lo. Quantes desgràcies pròpies o alienes han canviat la nostra vida! Trobar-se amb Jesús ens fa madurar. Si fins ara érem bons, ara hauríem de ser sants. El bon i el mal lladre haurien d'haver fet amb gust el treball de Simó. Quan ens obsessionem amb les nostres creus no veiem la de Crist ni la dels altres i només pensem en la comoditat de la llar. A Simó l'obligaren els soldats; a nosaltres Déu ens convida a col·laborar lliurement, però quin remordiment quan li diem que no.

Simó i Jesús parlen molt, sense paraules. Es miren contínuament. Jesús, per agrair-li el seu servei, i per pregar per ell. Simó, per comprovar cada vegada més com el Senyor es fica en la seva vida. Aquella ajuda obligada i molesta -com una maledicció- es converteix en una sort increïble, amb una benedicció. Quantes vegades davant d'un mateix fet reaccionem amb pena o alegria en funció de com ho interpretem! Les coses són bones si ens acosten a Déu o són dolentes si ens allunyen de Déu, dels altres i del Cel. Som feliços quan descobrim a Déu darrere de tot.

Jesús, realment podem ajudar-te a portar part del pes de la Creu? "Sí, si voleu. Només amb la vostra companyia ja m'ajudeu. El vostre afecte em consola -i com Home el necessito- i us ho agraeixo".

Prendre la Santa Creu és acceptar el sacrifici silenciós, sense espectacle: somriure, malgrat el cansament o les preocupacions; escoltar, com si fóssim muts; treballar amb intensitat; ajudar sense que es noti o no queixar-se. La Creu costa -intentem esquivar-la- però el que fem per amor val molt davant de Déu.

Senyor, volem ser com el Cirineu. Deixa'ns portar una estona la teva Creu perquè descansis. No aguantarem gaire -ja ho sabem- però aquesta petita ajuda per a Tu és molt. Probablement ens diràs que agafem la nostra creu i que et seguim: una creu més petita, més lleugera, la de cada dia... vèncer la mandra, fer el que ens pertoca o no criticar. Intentarem portar-la cada dia..., perquè Tu no hakis de portar les dues: la teva i la nostra.